

אורח דארן ישראל

עלונו שבת

" הממון שמהנה את הצדיק, הרי זה קאלו עבד עבודת בית-המקדש." (ספר המדות, צדיק, מו')

פרשת דברים | גיליון 26 | ט' מנחם אב תשפ"ב | שכונת מקור ברוך, ירושלים. ליצירת קשר: nanach148@gmail.com

גוף בריא

הגורמים למחלות

המחלות באות כדי להעיר את האדם לשנות את הרגליו הפסולים. הרעלים שיוצרים את המחלות חודרים לגוף דרך העור, הנשימה ומערכת העיכול. בנוסף האדם המודרני יושב רוב היום ולכן לא נע מספיק (חלק מהרעלים יוצאים דרך זיעה), לא נושם מספיק ולא ישן מספיק (ניקוי מסיבי מתרחש בשינה). הרגלים רעים אלו פוגעים בגוף ומחלישים אותו ואת מערכת ההגנה שלו שעוסקת רוב הזמן בפניו הרעלים ולא בטיפול במחלות. על כן, אנשים חולים במחלות כרוניות ותחלואים קטנים ושונים.

הסיבות העיקריות למחלות על פי טבע (שכן ידוע כי "אין יסורים ללא עוון"):

רעילות בגוף - מחלה נגרמת כאשר יש הרבה רעלים ממזון קלוקל ופסולת מהרקמות המתות שמתחלפות בחדשות. כיום יש, בנוסף, פסולת המצטברת בגוף מחשיפת יתר לקרינה מכל המכשירים האלקטרוניים והחשמליים השובבים אותנו כולל אנטנות סלולריות (על כך בהרחבה במהדורה החדשה של ספרנו 'רזי התזונה'). ארגון הבריאות העולמי לא לוקח סיכונים ומסווג את הקרינה הלא מייננת כ"מסרטן אפשרי" וכבר יש מספיק מחקרים בנידון (שלא לדבר על מחלות נוספות). בכל מקרה ראי להמנע מעודף קרינה. רוב מנת לפלוט את הרעלים מהגוף צריך לבזבז אנרגיה יקרה שלו ואכילה לא נכונה והחשפות תדירה לקרינה עלולות ליצור פסולת רבה מדי ולבזבז אנרגיה של הגוף שאמורה ללכת לניקוי וריפוי.

רעילות בנפש - מחלה נגרמת גם כאשר ישנה תשישות במערכת העצבית ממתח נפשי ורגשי. המערכת העצבית נחלשת וקשה לה לפנות רעלים. לכן צריך אברי פינוי פסולת חזקים ולא מותשים וחסומים - עור נקי ממריחות של קרמים לא טבעיים ומשחות שונות, כבד לא שומני המתפקד היטב, כליות חזקות, ריאות חשוב ללא ליחות ומעיים ללא עצירות. לדעת כי טיפולי מגע מחזקים את המערכת העצבית ולכן גם הם בנוסף לתזונה נמקה יכולים לעזור לגוף לפלוט רעלים!!! מחלת הנשיקה (מונו), התמוטטות עצבים, פיברומיאלגיה, עייפות כרונית ודומיה, נגרמים בעיקר מרעילות נפשיות בגלל עומס בנפש מעומס מטלות בחיים. ניקוי רעלים עוזר מאוד בריפוי של מחלות אלה ובעיקר אם משנים את אורח החיים המערבי הלחץ והעמוס.

הרכב דם לא תקין - צריך חומרי דלק מתאימים בדם ובגוף למיחיתו ולפינוי רעלים. חומרי הדלק הנכונים הם: מינרלים וויטמינים ממזון חי - לא מבושל.

נפש בריאה

ביהמ"ש/הצדיק מקום קישור העולמות

שבת ט' באב הינה שבת מיוחדת ואי אפשר שלא לכתוב על חורבן בית מקדשנו. אבל לצורך הבנת הנקודה שאנו רוצים להדגיש פה אודות גודל ועוצם האובדן והחסרון של בית מקדשנו, נביא להלן הקדמה נוחה:

דרך ה' יתב' בעולם שבכל בריאה שברא, בין קיצון אחד לשני, תמיד יהיה **ממוצע**. ז"א, בין קיץ לחורף יש סתיו, בין חום לקור יש פושר ואף בין סב לנכד יש אב. ועל זו הדרך תבדקו בכל דבר שקיים תמיד יהיה ממוצע והדרגתיות. מדוע זה?

"הפכל, שעקר התכלית שבשבילו נברא העולם הוא בחינת ההתקשרות לכלל תחתונים בעליונים שזה עקר שעשועיו יתברך, וזה נעשה על-ידי כל מצות התורה שישוים אמונה, כי עקר ההתקשרות והכלליות הוא על-ידי אמונה. כי בשכל אי אפשר להבין איך אפשר לקשר עולם הגשמי הזה בבורא הכל שהוא מרום מכל הרוחניות" (ליקוטי הלכות, נדרים ד, יד)

האר"י הקדוש זי"ע, שלפני כמה ימים היה יום פקידותו, מביא בסיפורו 'עץ חיים' (שער מ"ב דרושי אבי"ע פרק א'), כי לכל דבר יש ממוצע וכן הוא כותב: שבין הדומם להצומח יש את האלמוגי, בין הצומח לחי ישנה חיה (שנכחדה מן העולם) ועד' השדה' - חיה זו דומה כולו לכלב היתה מחוברת מטבורה לאדמה, בין חי למדבר ישנו הקוף. יסוד חיים זה הוא בסיסי ונמשך מעקרון ה'חיות', שכן עולם הקדושה כולו ותכליתו לייחד ולהברר הכל ובשביל זה חייב להיות רצף בין כל דבר ודבר, בסוד: "ה' אחד ושמו אחד". על פי הקבלה מצד הקדושה הוא רשות היחיד ועלמותה ונגדה, להבדיל, הס"א נקראת רשות הרבים 'עלמה דפרודה' שתכליתה להפריד ולנתק.

למעשה ניתן לומר כי אור האין סוף ברוך הוא, הינו אור שהוא רוחני בתכלית, ושאינו יכול להיות מושג לנו הנאצלים והנבראים הגשמיים כי אם ע"י מערכת של סינון, מיצוע ועיבוי של אותו אור נאצל. בעצם כל הספר הק' 'עץ חיים' לאר"י ז"ל נסוב סביב עניין זה והוא תאור השתלשלות וירידתו של האור הנ"ל, כיצד עובר הוא ויורד בין עולם לעולם דרך מסכים ושמות קדושים. עשר הספירות הידועות כתר, חכמה בינה וכו' הן בסוד "תלה ארץ על בלימה", ז"א, שתפקידם העיקרי של הספירות לבלום את האור אין סוף ב"ה, העצום באופן שאנו, כיצורים גשמיים נוכל לזכות לקבל מאור האין סוף ב"ה כל אחד על פי מידתו ומבלי להתבטל כליל, עד כאן להקדמה.

בת המקדש, שעם ישראל זכה פעמיים לחסות בצילו, למשך כמעט אלף שנים, מהווה את שיא הפאר היופי שעמל כל הממוצעים למיניהם הקיימים בעולם. ומדוע? כי הוא מחבר בין שמיים לארץ, הוא מחבר וממוצע בין שני הדברים הכי חשובים בעולם בין קודשא בריך הוא לבני האדם, בין אבא שבשמים לבנים שלו, צאצאי אבות הקדושים. אתה ואני. בביהמ"ק היית יכול בכל זמן כמעט, לקחת כבשה או עז גשמית ביותר שכולה בשר ודם ולהקריב (לקרב) אותה על גבי המזבח, ולהפוך אותה בכמה רגעים מדבר הכי גשמי לדבר הכי רוחני כריח ניחוח לה', וכן על אותה הדרך בהקטרת סממני הקטורת על גבי במזבח הזהב.

רגע, אמרנו שביהמ"ק הוא הממוצע הכי גדול שקיים? מחילה, אנו חוזרים בנו. ישנו ממוצע לא פחות גדול! כן כן, תמשיכו בקריאה ותווכחו בעצמכם. ידוע מהמדרש שבזמן שמשנה רבינו ע"ה, עלה לקבל את התורה, ובושש לרדת מהר סיני, הטעה הס"מ את עם ישראל ודימה להם כאילו משה הסתלק. מה עשו העם? מיד עשו להם עגל מסכה ע"ז שילך לפניהם. ירד משה, הענישם, כיפר בעדם, ולאחר מכן לא מצא מנוח לפשו. מה יקרה בעתיד בזמן שבאמת יגיעו את פקודתו לעולם הבא? מה יעשו אז בנו? כיצד ינצלו מפילה לע"ז?

רבי נתן מברסלב ז"ל זי"ע בספר ליקוטי הלכות (זריקה"ד, יד) מביא דברים מהם מאלפים שליטוסטס דאבה אוזן ז"ל:
"ועקר קדשת הבתי כנסיות ובתי מדרשות נמשכין מבחינת המשכן שעשה משה במדבר אחר מעשה העגל. כי עקר הטא העגל נמשך על ידי הפגם שפגמו בכבוד משה רבינו ואמרנו: "כי זה משה האיש לא ידענו מה היה לו". כי אפילו לפי טעותם שהטעה אותם הבעל דבר שכבר מות משה היו צריכין להאמין שבודאי לא היה יגיעו לריק חס ולשום, ובודאי השאיר השארה טובה אצל תלמידיו. והנה להם למה ליהושע וכו', ולבקש מהם שילכו אותם בדרך הישר כפי מה שקבלו ממושה רבן. אבל הם לא פחדו בהאמת, כי העקר בהמעשה הזאת היו הערב רב ששנאו את משה והיה כפי שניא בלבם עליו ובקשו עלילה לפרש מאחרי המקום. על כן תכף כשסברו שמת משה באו לאהרן ואמרנו: "קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כי זה משה האיש לא ידענו" וכו'. כי בודאי כשפושטין מהצדיק האמת ועקר כיו הקדושים על ידי זה באין לעבודה זרה, ועל כן באו אז על ידי זה למעשה העגל. ועל כן כשמת משה וראה את כל זה עשה משה בדרך המשיך תקון וספיקו אחר כך כפי שניא ע"ז זמנו להסתלק באמת יהיה נשאר זכרו לדורי דורות. וזהו בחינת מעשה המשכן שעסק אחר כך. ששם המשיך השקראת שכנינו יתברך, דהינו בחינת השגות אלקות, כי כל מעשה המשכן היה בחינת כלים וצמנומים להשגות אלקות. ועקר בחינת המשכן היה שעל ידי זה המשיך תקון וספיקו אצל כל ששטרךל נעים ונדים בגלות, שהוא בחינת מדבר, גם אז יהיה להם כח להמשיך השגות אלקות על ידי בתי כנסיות ובתי מדרשות כששטרךל מקדש מעט, בחינת המשכן שעשה משה במדבר, שאף על פי ששם לא היה עקר מקום המנוחה, דהינו מקום הבית המקדש כמו שכתוב: "כי לא באתם עד עתה אל המנוחה" וכו', אף על פי כן יכולין להמשיך לשם קדשת הבית המקדש ששם השקראת השכינה על ידי תקוני המשכן שעשה. וכמו כן תקון לדורות שיהיה כח לישראל בכל דור להמשיך קדשת בית המקדש בכל בתי כנסיות ובתי מדרשות שיעשו בגלות, שעל כן הם נקראים מקדש מעט" (ראה המשך היסטוט המאלף בדף הבא)

דברים מאלפים פלא פלאים - המשכן ניתן כעצה למלא את החלל שיווצר לאחר שהצדיק המנהיג יסתלק לבית עולמו!!! זוהי נקודה עצומה להתבוננות שתיבא למסקנה שבעצם אין זה פלא שהצדיק גבוה כמו המשכן ואף יותר שהרי ידוע מהמדרש, שכשעלה במחשבתו של הקב"ה לברוא את העולם נמדה עמו כיוונו של מלאכי כן כנגד זו ואלו אמרו לו שירא את העולם וכנגדם כת שניה אמרש לא ירא את העולם שכן עתיד האדם לחטא, ועל כן נתנועץ בנשמות הצדיקים שאמרו לו שירא את העולם ואם יחטא הם בעצמם ערבים לכך שיעשה תשובה, מכאן המסקנה הישרה כי אומנם העולם הושתת מאבן השתייה שנמצאת בקודש הקדושים שבבית המקדש אבל אכן השתייה עצמה מושתת מהעצה של הצדיק לה' לברוא את העולם והדברים עמוקים.

התנא הק' רבי שמעון בר יוחאי ז"ל שואל בספר הזוהר הקדוש: **מי נקרא צדיק?** ועונה - מי שמחה שמים וארץ, מי שידוע להיות ממוצע הכי קדוש וטהור שיכול לקחת יצור גשמי כמוני ונלוטע בו רצונות רוחניים אמיתיים וכסופים לקדושה ואלוקות בתוך ביר הביבים של התקופה שלנו ונקמתא דמשיחה, ונראה שאין צורך לפרט בזיהה תקופה אנו נמצאים.

מהדברים הנ"ל יוצא, שבימינו אנו, לצדנו מתפללים בבית הכנסת 'מקדש מעט' הנקרא כך, מכיוון שהוא זכר לבית המקדש, והנה לפי הנ"ל גם בית המקדש עצמו לא מעין זכר לצדנו יסוד עולם למנהיג שידע לחבר ולחדד את הנפשות. אותו צדיק של הדור הוא רבינו נחמן בן פיגא זוק"ל שאומר שבט' באב א"ל מה לבכות על עצמי ואבנים כי אם על הדעת של הצדיק שנשתלקה מאיתנו.
"על-כן עקר קיום כל העולם ומלואו הוא על-ידי בחינת היסוד הפשוט שהוא הצדיק יסוד עולם, כי הוא מחייה ומקיים כלם, כי ממנו נמשכין כלם, והוא מחברם ומרביבם וממזגם יחד במזג השורה, ועושה שלום ביניהם, שעל-ידי זה עקר קיום כל הדברים כנ"ל. כי מחמת שהוא בחינת יסוד הפשוט, שהוא פשוט בתכלית הפשיות בלי שום צל, על-כן הוא יכול לחבר כלם ולקבלם יחד, למזגם במזג השורה ולעשות שלום ביניהם" (ליקוטי הלכות, מצרנות ד', ראה המשך היסטוט המאלף בדף הבא)

הצדיק הקדוש והנורא הזה (היסוד הפשוט) הראש בית על דעתו שנשתלקה מאתנו, עליה אנו צריכים לבכות וליבב, את רוח הקודש של זה הצדיק אנו צריכים לחפוש ולמצוא כל יום מחדש, חיפוש שכלעצמו יביא אותנו לאמונה ודעת נגיבה לפיה גם אנו בני ישראל בעצמנו נחשבים לממוצע חשוב שבחשובים, כולם יחד וכל אחד לחוד. כל אחד לחוד כלפי מי שהוא אור כלפינו ילדו, אשתו, שכנו, חברו ותלמידו. ולמי ישראל יחד כלפי כל הגויים. להיות אור לגויים. לעוית דעתי אינו אומר להיות עם שהאמונות צריכים לקבל בו, אלא להיות לאותו אור המובא לעיל, אור שמהווה את הממוצע בינם לבין הבורא המאציל, עם שיונק את כוחו מ'מאורי אור', הצדיקים האמיתיים שדברנו וקדושים אשר בארץ המה, שכן זה עיקר כבודו של הקב"ה לגייר גרים כמובא בתורה זי' בלק"מ זה גם היה מעשה אבותנו, על הדעת הזאת אנו צריכים לבכות ולבקש יותר ויותר על התבונה והדעת לפיה היום כשאין בית מקדש יש את הצדיק יסוד עולם שממלא את מקום ביהמ"ק שנחסר ברוב עונותינו.

אורא דליקוטי הלכות מסעור

"ועל-כן ברא ה' יתברך פחות ממצעים בין הארבעה יסודות, כדי שיזילו להתמזג זה עם זה, כי עקר קר ויבש, ומים שסמך לו הוא קר וזח, ויש לו שיכות עם העפר על-ידי ששיניהם קרים. וכן מים הוא מהארבעה, ורוח לח וחס וכו', כמבאר בספרים. נמצא, שעקר קיום כל הדברים שבעולם שנתהוה מארבעה יסודות, עקר קיומם על-ידי החבור וההרכבה שלהם נשמה ממזגים במזג השנה, כפי הראוי לאותו הדבר .

על-כן עקר קיום כל העולם ומולאו הוא על-ידי בחינת היסוד הפשוט שהוא הצדיק יסוד עולם, כי הוא מחיה ומקים כלם, כי ממנו נמשכין כלם, והוא מחברם ומרכיבם וממזגם יחד במזג השנה, ועושה שלום ביניהם, שעל-ידי-זה עקר קיום כל הדברים כנ"ל. כי מחמת שהוא בבחינת יסוד הפשוט, שהוא פשוט בתכלית הפשטות בלי שום שנוי כלל, על-כן הוא יכול לחבר כלם ולכללם יחד, למזגם במזג השנה ולעשות שלום ביניהם, אף-על-פי שהם משנים מאד, כל אחד מחבורו, ונחותם מהפכים זה מזה, אף-על-פי-כן, מאחר שצאמת כל חחותם המשנים נמשכין מיסוד הפשוט שאין בו שום שנוי, ויש שרש כל הארבעה יסודות עם כל חחותם, על-כן הוא מאיר בהם וממשיך בהם נח פשיטותו. ועל-ידי-זה עושה שלום ביניהם וממזגם במזג השנה, שזה עקר קיום כל הדברים שבעולם, כי כל זמן שרש כל הארבעה יסודות מחברים יחד באיזה דבר ומתנהגים במזג השנה, אזי יש קיום וחיית לאותו הדבר, אבל כשנתבלבל הסדר שביניהם ומתגבר יסוד אחד על חבורו, מזה נפסדים ונתלקלקלים ונקלים, כי הכליון הוא פריד הארבעה יסודות וכן"ל...

כי גם העולמות העליונים הם בבחינת הארבעה יסודות שהם בחינת ארבע אותיות השם, כמובא בעתבים שארבעה עולמות אבי"ע הם בחינת שרש הארבעה יסודות ששרשם ארבע אותיות השם, על-כן שם.

על-כן צריכו לבקש ולהתפלל ולהתחנן הרבה לפני ה' יתברך שזוכה להתקרב להראש בית האמת, כי העולם בכלל הוא כמו בית, שעקר קיומו כשיש לו ראש, דהינו ראש בית בחינת בעל הבית, כדי שינהיג הבית וכל אשר בו כראוי, לסדר הכל על מקומו הראוי ולהשיגו על תקנו הבית וכל אשר בו... וזה בחינת חרבן בית המקדש שהתגברו מאורי אש כנגד מאורי אור, והחריבו את הבית המקדש והכל על-ידי שפגמו בהארבעה יסודות, במדותיהם ותאוותיהם הרעות, והעקר על-ידי המחלקות, ובפרט שחלקו על צדיקי אמת. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת קטז): 'לא חרבה ירושלים, עד שהשוו בה קטן וגדול, ובזו תלמידי חכמים' וכו'. וגם אמרו שעקר חרבן בית שני היה על-ידי שנאת חנם, כי על-ידי שנאה ומחלוקת, בפרט כשחולקין על צדיקי אמת, שמהם עקר החבור וההרכבה של הארבעה יסודות, שזה עקר קיום הכל כנ"ל, וכשחולקין עליהם, אזי נעשה מחלוקת בין הארבעה יסודות, ואזי מצרים זה לזה, ומזה באים כל החרבנות, חס ושלום, ועל-ידי-זה נחרב הבית המקדש, בחינת 'ויצאת אש בציון ותאכל יסודתיה', כמובא בהתורה הנ"ל...

כי עקר הפגם שעל-ידי-זה נחרב הבית המקדש הוא מה שפגמו בכבוד הצדיקי אמת וכן"ל, כי עקר החיית והתקנה והישיעה והנחמה מכל הצרות בגשמיית וברוחנית הוא הצדיק האמת, שהוא הראש בית שהוא הנהג היוצא מעדן להשקות את הגן וכו', שממנו חיות וקיום של כל הארבעה יסודות שהם כלל כל העולם ומולאו. ומבאר שם בהתורה הנ"ל שזה הצדיק הוא הפאר והחן והיפי וההדר של כל העולם, וכל מי שנקבל בו מסתפל על עצמו בכל המדות והתאוות הנמשכין מהארבעה יסודות וכו'... כי עקר החיית והתקון של כל ישראל בכלל ובפרט, הוא על-ידי הצדיק האמת שהוא הראש בית האמת, שהוא הנהג היוצא מעדן וכו', שממנו חיות וקיום הכל וכו', כנ"ל.

וזה הצדיק הוא בחינת שבת, ומאיר להבית המקדש בבחינת ראש בית, שהראש בחינת מחין, דהינו הצדיק מאיר להבית שהוא בית המקדש, שהוא בחינת עינים וכו'. וכשפגמו בכבוד הצדיק, נתעלם ונסתלק הראש מהבית, ועל-ידי-זה נחרב הבית המקדש, כי נסתלקו מאורי אור, שהוא בחינת אור הצדיק, והתגברו מאורי אש, שהוא בחינת פגם וקלקול הארבעה יסודות בחינת ענין דמקסיין על עיניו, בחינת רומי רבנות ורומי זעיראת"

אורא דליקוטי הלכות שו"ת שריה

"ועל כן עתה בין המצרים שהם ימי החרבן והגלות צריכין לחזר ולהמשיך בחינה הנ"ל לעשות דרך לארץ ישראל שזה נעשה על ידי הצדיק הגדול על ידי פשיטותו וכו' כנ"ל ששל י"ד זה הוא מחיה כל הפשוטים ואפלו אותם שפגלו וירדו מאד וכו', כמבאר שם בסוף עין שם. כי על ידי האוצר מתנת חנם שמקבל ממנו בעת פשיטותו על ידי זה הוא מחיה הכל, כמו שמבאר שם, עין שם.

וזה בחינת הבכיה והאבלות במים אלו על גלות ישראל וחרבן בית המקדש, הינו כי אין לנו במה להחיות עצמנו מאחר שגלינו מארצנו ובית המקדש נחרב בעוונותי שמשם כל המחין והחיית ועתה בגלותנו אנונו כלנו בבחינת אנשים פשוטים (שקורין פראסטאקיס) כי אפלו כשאנו עוסקים בתורה ותפלה אין מחנו ושקלנו בשלמות מחמת מרירת הגלות בגוף ונפש, כי עקר המח בשלמות הוא רק בזמן נשיות המקדש קים כידוע, ובפרט שמחמת על הגלות מתבטלים הרבה מדברי תורה לגמרי, על כן עקר חייתו עתה הוא רק על ידי הצדיק הגדול הנ"ל שמחיה כל העולם על ידי פשיטותו ...

ועל כן בתשעה באב שאז עקר החרבן לגמרי, על כן אז מסלקין כל המחין לגמרי ואין מחיין תלית ותפלו כלל, רק בוכין ומתאבלים על החרבן, ואז אנו כלנו כמו עמי הארץ ובורים לגמרי ואין לנו שום חיית רק מבחינת קיום העולם קדם מתן תורה וכו' הנ"ל, אבל מעצם החרבן גם זה אי אפשר לנו להמשיך כי אם על ידי בכיה רבה על חרבן בית המקדש... **כי בעונותינו הרבים לא די שנחרב הבית המקדש וגלינו מארצנו בעונותינו שמשם כל המחין, לא די בזה, עוד נוסף יגונו על מאוביני שגם הצדיקים אמתיים נסתלקו בעונותינו אשר מיתתם שקולה כפלים נחרבן בית המקדש... וזהו 'דברו על לב ירושלים וכו' כי לקחה מיד ה' כפלים בכל חטאתיה קול קורא במדבר פנו דרך ה' וכו', הינו כי דיקא עצם צרותינו הגדולה מהפל יתהפך לנו לנחמה גדולה, כי עקר הצרה הגדולה מכל הצרות הוא הסתלקות הצדיקים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל 'שקולה מיתת הצדיקים כפלים כפלים נחרבן בית המקדש', וזה בעצמו יתהפך לנו לנחמה כפולה בחינת 'נחמו נחמו'. כי כבר יגעו הצדיקים בחייהם בכל חס ועבדו ה' יתברך בשלל נפלא ויגיעה גדולה קזאת עד שזכו גם בעת פשיטותם להחיות כל העולם על ידי האוצר מתנת חנם כנ"ל ועל ידי זה פעלו והמשיכו שגם לאחר הסתלקותם שהוא בחינת הסתלקות המחין והחיית מן העולם גם אז יחיו את העולם מהאוצר מתנת חנם כמו שפשיטתם החיו את העולם בעת פשיטותם מהאוצר מתנת חנם כנ"ל. וזה בחינת 'קול קורא במדבר פנו דרך ה' ישרו בערבה מסלה לאלקינו', הינו שהצדיקים עשו דרך כבושה בעבודת ה' קנה עד שיש דרך להתקרב לה' יתברך גם בבחינת מדבר וערבה ובכל מקומות החרבים והשפלים ובכל מיני עקמימיות שבעולם בכלם יכולין למצא דרך כבושה להתקרב לה' יתברך, בבחינת 'קול קורא במדבר פנו דרך ה' ישרו בערבה מסלה לאלקינו כל גיא נגש וכל הר וכו' והיה העקב למישור', שיהיה דרכים ישרים וקבועים בכל המקומות שבעולם בכל המדבריות ובכל המקומות העקמים והחרבים והשפלים וכו', בכלם יהיה דרך ישר לה' יתברך"**

מילי דבדיחורא

אחד ניכנס לחנות של תשמישי קדושה ורואה כל מיני תמונות של צדיקים. כל תמונה 250 שי"ח. פתאום רואה בצד מסגרת בלי תמונה וכתוב 800 שי"ח. שואל את המוכר: "מה זה?"

עונה לו המוכר: "זה צדיק נסתר"

אני לשה בצק כבר חצי שעה ובסוף צריך לתת לו לנוח?????!!

חתול מסתכל על עכבר ורוצה לטרוף אותו. אומר לו העכבר: "עוד טי באב אסור לאכול בשרי."

אורא דליקוטי הלכות נויקים ד, ד

"ועקר קדשת הבתי כנסיות ובתי מדרשות נמשכין מבחינת המשכן שעשה משה במדבר אחר מעשה העגל. כי עקר חטא העגל נמשך על ידי הפגם שפגמו בכבוד משה רבינו ואמרו: "כי זה משה האיש לא ידענו מה היה לו". **כי אפלו לפי טעותם שהטעה אותם הבעל דבר שכבר חת משה היו צריכו להאמין שבודאי לא היה יגיעו לריק חס ושלום, ובודאי השאיר הטובה אצל תלמידיו, והיה להם לבוא לאהרן ולהיושע וכו', ולבקש מהם שיזלינו אותם בדרך הישר כפי מה שקבלו ממשנה רבן.** אבל הם לא בחרו בהאמת, כי העקר בהמעשה הזאת היו הערב רב שישנאו את משה והיה טיבא בלבם עליו ובקשו עלילה לפרש מאחרי המקום. על כן תפר כשסברו שמת משה באו לאהרן ואמרו: "קום עשה לנו אלהים איש ילכו לפנינו כי זה משה האיש לא ידענו" וכו'. כי בודאי כשפורשין מהצדיק האמת ומדרכיו הקדושים על ידי זה באין לעבודה זרה, ועל כן באו אז על ידי זה למעשה העגל.

ועל כן נקבא משה וראה את כל זה עסק אחר כך להמשיך תקוה שאפלו אחר כך כשיגיע זמנו להסתלק באמת יהיה נשאר זכרו לדורי דורות. וזה בחינת מעשה המשכן שעסק אחר כך. ששם המשיך השראת שכינתו יתברך. דהינו בחינת השגות אלקות, כי כל מעשה המשכן היה בחינת כלים וצמצומים להשגות אלקות. ועקר בחינת המשכן היה ששל על ידי זה המשיך תקוה שאפלו כשישראל נעים ונדים בגלות, שהוא בחינת מדבר, גם אז יהיה להם נח להמשיך השגות אלקות על ידי בתי כנסיות ובתי מדרשות שהם בחינת מקדש מעט, בחינת המשכן שעשה משה במדבר, שאף על פי ששם לא היה עקר מקום המנוחה, דהינו מקום הבית המקדש כמו שכתוב: "כי לא באתם עד עתה אל המנוחה" וכו', אף על פי כן יכולין להמשיך לשם קדשת הבית המקדש ששם השראת השכינה על ידי תלמידי המשכן שעשה. וכמו כן תקוה לדורות שיהיה נח לישראל בכל דור להמשיך קדשת בית המקדש בכל בתי כנסיות ובתי מדרשות שיעשו בגלות, שעל כן הם נקראים מקדש מעט: טו וזהו בחינת: "כמעט שעברתי מהם עד שמצאתי את שאהבה נפשי אחזתיו ולא ארפנו עד שהבאתיו אל בית אמי ואל הדרך הורתי". 'כמעט שעברתי מהם, זה בחינת הסתלקות הצדיק, כמו שפרש רש"י שם שזה נאמר לענין הסתלקות משה ואהרן. ואז דיקא 'מצאתי את שאהבה נפשי', על ידי תלמידיו שהמשיכו השארתו בעולם"

